

Hertil kommer, at Folketingets Ombudsmand tidligere har fundet det ønskeligt, at den juridiske sagkundskab fik en mere fremtrædende placering i klagesagsbehandlingen.

Indenrigsministeren tilkendegav den 21. februar 1985 ved 1. behandling af et *beslutningsforslag* fra SF (nr. B 93) om oprettelse af patientklagenævn og en patientombudsmandsinstitution, at det eksisterende klagesystem måtte ændres således, at det i befolkningen ville blive opfattet som mere tillidvækkende, korrekt og effektivt. Ministeren udtalte hertil, at det juridiske element i klagesagsbehandlingen måtte styrkes, og at lægmænd skulle inddrages.

Indenrigsministeren lovede i denne forbindelse i den næste folketingssamling (1985/86) at fremlægge et lovforslag til et ændret klagesagsbehandlingssystem efter de af ministeren i sit indlæg udtalte synspunkter.

Der henvises herom til Folketingets Forhandlinger 1984/85, spalte 6479-6499, (1. behandling). 2. behandling fandt ikke sted, idet kommunaludvalget i stedet afgav en beretning, hvorefter udvalget vedtog at afvente indenrigsministerens lovforslag.

4. Klagenævnets opgaver og funktion

4.1. Klagenævnet er et selvstændigt besluttende organ, der placeres uden for det sædvanlige administrative hieraki. Dets afgørelser er administrativt set endelige, og kan således ikke indbringes for anden offentlig administrativ myndighed, ej heller indenrigsministeriet. Endelig afgørelse på området hører herefter alene under domstolene. Nævnet kan ikke træffe afgørelse vedrørende sanktioner som bøde, hæfte og højere straf, som må forelægges den almindelige anklagemyndighed, der efter gældende regler endeligt vurderer, om sag skal rejses for domstolene. Anklagemyndigheden kan også uden indstilling fra patientklagenævnet tage de nævnte sager op.

Patientklagenævnet kan endvidere ikke træffe afgørelse om, hvorvidt en medicinalperson skal have frataget sin autorisation. Afgørelse herom henhører fortsat under sundhedsstyrelsen samt indenrigsministeriet eller domstolene, med de særlige procedurer, der herom er foreskrevet i bl.a. kapitel 2 i lovforslaget, der indholdsmæssigt svarer til § 5 i den gældende centralstyrelseslov. Hvis nævnet bliver opmærksom på, at der foreligger omstændigheder, som kunne begrunde autorisationsfratagelse, skal dette tilkendegives over for sundhedsstyrelsen, som derefter skal tage sagen op.

Uden for nævnets område falder også spørgsmål om erstatning, serviceniveau, sundhedsperso-

nalets optræden m.v. Disse forhold hører direkte under vedkommende ansættelsesmyndighed, eller for selvstændigt sundhedspersonale under særlige organer, evt. vedkommende sundhedsperson selv, jfr. bemærkningernes pkt. 2.1.

Klagenævnets afgørelser har ikke direkte betydning for et eventuelt ansættelsesforhold for den pågældende sundhedsperson. Det tilkommer således fortsat vedkommende ansættelsesmyndighed selv at træffe afgørelse på dette område, men nævnets afgørelser, der i alle tilfælde forudsættes sendt i kopi til ansættelsesmyndigheden, vil selvfølgelig kunne indgå i ansættelsesmyndighedens beslutningsgrundlag.

Endvidere kan nævnet ikke tage stilling til patienters klager eller ønsker om visitation til sygebehandling til andet behandlingssted inden for eller uden for sygehuskommunen m.v. Disse forhold henhører fortsat under de direkte herfor ansvarlige myndigheder (indenrigsministeriet, sundhedsstyrelsen, sygehuskommunerne m.v.), og nævnet må ved modtagelsen heraf oversende sagerne til rette myndighed, ligesom sundhedsstyrelsen i øvrigt ved modtagelsen af klagesager, der henhører under nævnet, må oversende disse til nævnet med henblik på dets direkte anmodning om en udtalelse (indstilling) fra sundhedsstyrelsen.

4.2. Klageordninger tager ikke alene sigte på at sikre den enkelte borgers retssikkerhed, men også på at medvirke til, at de myndigheder, der umiddelbart er ansvarlige for områderne, løbende tilpasser og tilrettelægger driften på baggrund af berettigede klager. Det er derfor vigtigt, at klager fortsat i videst muligt omfang indbringes for og afgøres af de direkte driftsansvarlige myndigheder, jfr. ovenfor.

Etablering af et centralt nævn, der skal tage stilling til sundhedspersonalets faglige virksomhed, vil sikre en landsdækkende ensartet bedømmelse i overensstemmelse med de faglige krav, udviklingen berettiger. Dette findes bedst at kunne ske ved det foreslåede samspil mellem sundhedsstyrelsen - baseret på dennes løbende tilsyn med sundhedspersonalet, og styrelsens forundersøgelse af klagesagerne - og patientklagenævnet, ved dets stillingtagen og inddragelse af mere almene og juridiske hensyn i sagerens endelige afgørelse.

Der vil ikke med lovforslaget blive etableret et såkaldt enhedsklagesystem, der i én og samme myndighed kan tage stilling til alle de forskellige spørgsmål, en patient kan tænkes at klage over. Men dette indebærer ikke i sig selv, at klagesyste-